

[Hanne Budtz.]

ønsket, at utroskab alene skulle være separationsgrund, og at et mindretal ønskede at bevare utroskab som skilsmissegrund. Nu har man altså indgået et kompromis for at bidrage til et fællesnordisk grundlag, men det er et af de spørgsmål, som der virkelig er grund til at drøfte, inden forslaget kommer igen her i folketinget. Forslaget går jo altså ud på i princippet at bevare ret til skilsmisse på grundlag af utroskab, dog med en mulighed for i visse tilfælde alene at gøre det til separationsgrund. Jeg må for mit personlige vedkommende sige, at jeg synes, det er rigtigt, at utroskab i princippet bevares som skilsmissegrund. Den mulighed, der nu foreslås givet, tror jeg det vil blive ganske overordentlig vanskeligt for domstolene at administrere. Jeg vil ikke på nogen måde afvise den nye regel, men hvis man skulle gå over til udelukkende at kunne få separation på grundlag af utroskab, så ville man stå i den situation, at det i virkeligheden efter dansk ret ikke ville være muligt at få en nogenlunde øjeblikkelig skilsmisse, heller ikke når begge ægtefæller ønsker det, og når begge ægtefæller måtte ønske at indgå et nyt ægteskab. Jeg synes trods alt, det ville være betænkeligt, om vi skulle komme i denne situation, og så kan der siges mange smukke ting — det er der sagt i ægteskabsudvalgets betænkning, og den vil jeg henvise til — om hele det etiske grundlag og muligheden for at tilgive hinanden. Det kan jo være rigtigt, og det sker sikkert også i masser af tilfælde, hvor offentligheden heldigvis ikke hører om det; men jeg synes nok trods alt, det er rarere, at det er ægtefællerne selv, end at det er loven, der besørger tilgivelsen.

Så anfører man ofte, at ægtefællerne skal have tid til at tænke sig om, og det synes jeg er rigtigt; men det lyder jo, som om man imod den ene ægtefælles ønske skulle kunne få en skilsmisse huj hej på et øjeblik; det kan man jo ikke; der går lang tid, inden mæglingen er foretaget og sagen er anlagt og kommer til procedure, så der er

i virkeligheden meget god tid i almindelighed til at overveje det meget store skridt, det er at opgive et fællesskab med hensyn til børn og hjem og økonomi.

Om mæglingsbestemmelserne må jeg bemærke, at de er da heldigvis blevet meget forenklet. De nugældende volder store vanskeligheder i praksis.

Så er der vilkårene for separation og skilsmisse. De er mangfoldige; vigtigst af det hele er naturligvis tildelingen af forældremyndigheden; den afgørelse, der vækker den største uro og bitterhed hos de implicerede. Justitsministeren nævner selv i fremsættelsen diskussionen om en eventuel indførelse af ægteskabsdomstole og går imod dem. Jeg kan se rimeligheden i, at man rejser spørgsmålet. Jeg er ikke nogen tilhænger af særdomstole; jeg har haft lejlighed til i USA at se, hvorledes nogle af dem fungerer, og er kommet til det resultat, at det i virkeligheden drejer sig om en sammenblanding af administrativ og juridisk myndighed. Men på den anden side kan man sige, at som det nu er ordnet herhjemme, er der ikke nogen som helst kontakt direkte mellem de mennesker, der skal afgøre så vigtige spørgsmål som spørgsmålet om forældremyndigheden, og så de børn, det drejer sig om, og man kan vel nok blive lidt betænkelig, når man f. eks. oplever at få afslag på en tredjeinstansbevilling, hvor der er truffet væsentligt forskellige afgørelser om forældremyndigheden i første og anden instans. Hvis det fortsat skal være tilfældet, må man jo undersøge, om der skulle være en idé i tanken om ægteskabsdomstole.

Bidragsspørgsmålet er jo mangfoldigt, men jeg har lyst til at tage en enkelt ting frem ved behandlingen her i dag. Så vidt jeg kan se, er bidragsreglerne stort set uændrede, men vi oplever jo mange gange den situation, at en hustru står uden uddannelse; det kan være, fordi hun har opgivet sin egen uddannelse for at bekoste mandens uddannelse, hvorefter han kan tage sit gode tøj og gå, og dér står hun uden uddannelse. Eller det kan dreje sig om